

Паёми Пасхалии Патриархи Москва ва тамоми Русия ба
архипасторон, рӯҳониён, диаконҳо, роҳибон ва тамоми фарзандони
содиқи Калисои Православии Рус

Бародарони азиз дар Худованд, архипасторони мукаррам, коҳинон ва
диаконҳои гиромӣ, роҳибон ва роҳибазорони муҳтарам, бародарон ва
хоҳарони азиз!

Масеҳ эҳё шуд!

Бо ин суҳанони пур аз ҳаёт ва қувваи бузурги рӯҳонӣ, шуморо аз
самими қалб хайрамақдам мегӯям ва бо иди бузургу пурнури Пасхаи
Муқаддас табрик менамоям.

Анъанаи калисой ин рӯзро бесабаб «идҳои ид» ва «тантанаи тантанаҳо»
мехонад, зеро эҳёи Масеҳ асоси устувори имон ва умеди мост. Дар он
тағйир ва навшудии ҳар як инсон, нури ҳаёти ҷовидонӣ ва манбаи шодии
абадӣ вучуд дорад. Эҳёи Масеҳ душманони даҳшатноктарини башарият –
гуноҳ ва маргро нест кард, монеаро байни Худо ва одамон бардошт ва моро
аз қудрати шарр раҳо намуд.

Ситудай эҳёи Наҷотдиҳанда, муқаддас Николаи Серб чунин
навиштааст: «Ғалабаи Масеҳ ягона ғалабае аст, ки тамоми инсоният –
аз аввалин то охирин – метавонад аз он шод шавад. Ҳар ғалабаи дигар
дар рӯи замин одамонро ҷудо кардааст ва ҷудо мекунад... Аммо танҳо
ғалабаи Масеҳ – мисли офтоб аст, ки шуоъҳои равшанашро бар ҳамаи
онҳое, ки зери он меистанд, мерезад» (Ваъзҳо. Инчил дар бораи Ғолиби
марг).

Ин маънои онро дорад, ки ҳар шахсе, ки ба наҷот мекушад, ҳар мӯъмин
ва пайрави Масеҳ, имкони ғалаба бар гуноҳро дорад ва, тибқи каломии

ҳавворӣ ва инчилнавис Иоанн, метавонад фарзанди маҳбуби Худо гардад (1 Ин. 3, 1).

Мо Пасхаро чашн мегирем, на ҳамчун гузаштан аз як сарзамин ба сарзамини дигар, ҳатто агар он ваъдагӣ ҳам бошад, мисли он ки яҳудиёни қадим Пасхаи аҳди қадимро таҷлил мекарданд, шод шуда аз раҳой аз асорати тӯлонии Миср. Пасхаи мо дар бораи чизи дигар аст. Худованд моро аз торикии гуноҳ ва сояи марг раҳо намуд (Лк. 1, 79) ва ба мо Малакути Осмонро ато кард.

Пасхаи Христови рамзи гузариш аз фаноии дунёвӣ ба ҳаёти абадӣ бо Худо, ба иттиҳод бо Офарандаи мо ва Искупитеамон аст. Аз ин рӯ, бо шодӣ дар бораи Роҳбарӣ Исои Воскресшӣ барои мо ва бо сипос қабул кардани Чашмаи наҷот (Пс. 115, 4), ки дар он Калисо ба мо Таъм ва Нӯшокии абадӣ, яъне Тани ва Хуни Масеҳро таълим медиҳад, бояд беист ва бенҳоят Худоро бо амалҳои муҳаббат ва раҳмкории худ сфаро кунем, бо нишон додани худ ҳамчун шогирдони содиқаш.

Ҳарчанд ки талоши мо барои некию пешравӣ дар қори Худо баъзан метавонад ҳамчун ҳаққони каме ҳонаи як вдова ба назар расад (Мк. 12, 42), бояд ҳамеша ғамхорӣ кунем, ки устувории имон ва ногузирии умед дар мо заиф нашавад, донишмандии ин, ки қори мо дар назди Худо бекор нест (1 Кор. 15, 58).

Биёед ба Зораи Исо Ҳаётбахш ҳасаву шодӣ диҳем, яқдигарро бо муҳаббат ғусл кунем ва бо ҳар касе, ки Худо моро дар роҳи зиндагии мо ба ҳам мерасонад, шодии Пасхаи абади мубодила кунем, бо калом ва амал шаҳодат медиҳем, ки

ҲАҚИҚАТАН Масеҳ эҳё шав!!

